

Dimény-Haszmann Árpád

FALVÉDŐ

bokrok és fák védelmezik
a hol lassuló hol nekiiramodó patakot
mely siettében szürke habot hagy a köveken
ijedt és értelmetlen iszkolás
beszaladni a kertek mögé
hisz a Nap lőtt vadként úgy is belezuhan
és megfesti vérével
hogymint egy duzzadt ér
lúktessen végig a falun

a kavicsos utak is érszerűen futják körbe
a deszkaborítású tornácoknak
gyógynövénytea illata van
akác bodza bürök
kakukkfű és cickafark
főleg korán reggel
amikor még olyan a levegő
hogymint hörpinteni lehet belőle

a kifakult traktort fény cirógatja
az egykor piros motorháztető
rózsaszín zománca alatt
mint egy meglepett kutya
vakkant fel a motor majd ugatni kezd

az öregasszony kirázza az abroszt
egy dongó beröppen az óriás mályva kelyhébe
a gyerek búcsút int
a háznak a kutyának és a diófának is
a traktor döccen a fahíd egyik deszkáján
de az kitart még
és lassan felkaptatnak a hegyre
az erdei út fölött késik az idő

a fák tüskés ágain
fennakadt egy kevés az éjszakából
álmosan az öreg vállának dől
beszívja bagószagát
az mintha sóhajtana
ha igen akkor talán azért teszi
mert bár az utat figyel
valami távoli káprázatban jár
amit a gyerek nem érthet
valami elrejtett időben
ahol még azok is élnek
akik ma már nem
nekik szól a bátor sóhaj
amely egyszerre nyöszörgés
és elfogadása annak
amilyen az élet

aztán hirtelen rándít egyet rajtuk a gép
a motor megáll és elhallgat mint
akinek befogták a száját
a fényezői kialszanak
az álmos gyerekszem elé
kilép a sötét sűrűjéből valami hatalmas
és megáll előttük majd
lassan szarvassá lesz
olyanná amely a patak ölelte falu
legkedvesebb házában él
az öregasszony ágya fölött
csak ez közelebb lép
a levegőbe szagol
orrát a még meleg motorháztetőhöz dugja
és délcegen a fenyők fölé nő

az öreg csak annyit mond
ne félj nem fog bántani
az állat átnéz rajtuk
mint egy márványszobor
a nagy nemzeti múzeumok előterében

furcsa teremtések

mormogja a csendes öreg
majd indít kapcsol és tolatni kezd
mert a szarvas csak áll
mint egy erdőőr
rezdületlenül nézi ahogy távolodnak
a táj olyanná válik mint a falvédőn
semmi nem moccan

A MAROSI SÜRGŐSSÉGI KÓRHÁZ FELÉ AZ ÚT MENTÉN

a márványkék ég alatt
hideg szél terelte felhőnyáj
készült elhagyni a peremvidéket
még a tél beállta előtt

kétoldalt valami nagy barna mező
sárguló burjánokkal
és pocsolyákkal tarkítva
mögötte szétszóródott
bokorszerűvé törpült csemeték
és vén haldokló fák
mint egy megvert sereg maradéka

az út mentén gyászos fogadóbizottság
májfoltos képű ragyás bokrok halott levelekkel
és a sáncokat benövő gaz
csupasz kúszónövény
fekete gyökérindák
mind azt hirdeti
mint a népszerű filmsorozatban
hogy lomhán de fenyegetően érkezik a tél
ez az ismerős de mégis új világ
kórteremszerű üressége a maga bizonytalanságával
hogy vajon mi marad meg
mit kímél meg a fagy a jeges szél

a fű már rég halott
holnap elejti fejét a rekenyő
majd a szümcső és az örvös zsálya
keserű gyökerei is elalélnak a föld hideg ölelésében
egyenként csuklanak össze
ahogy felgyorsul
ahogy közeledik

a föld bölcsen hallgat
anyaként bújtatja a gyökereket
ringatja őket
némelyüket halálos álomba
rögről rögre fagy belé az aggodalom
mert ő sem tudja
hogyan ki éri meg a tavaszt

KÖNNYED NYÁRI SZONETT

bújócskázik a napsugár s az árnyék
a fák között, cserjés ligetekben,
az élénk égbolt pedig arany nyilakkal
lődözi a mezőt, a barna fűfoltok

szeplők egy karcsú nő vállán,
ha tehenészfiú lennék, erről
álmodoznék, miközben figyelném
ahogy a kimerült marhák árnyékot

keresve megpihennek, majd rövid
szenderegés után lecsorognak
a füves dombokon, az első csillag

megjelenne és mennék utánuk néhányat
kurjantva, fűszál a számban, rád gondolva,
és hogy milyen szép, nyugodt ez az este...